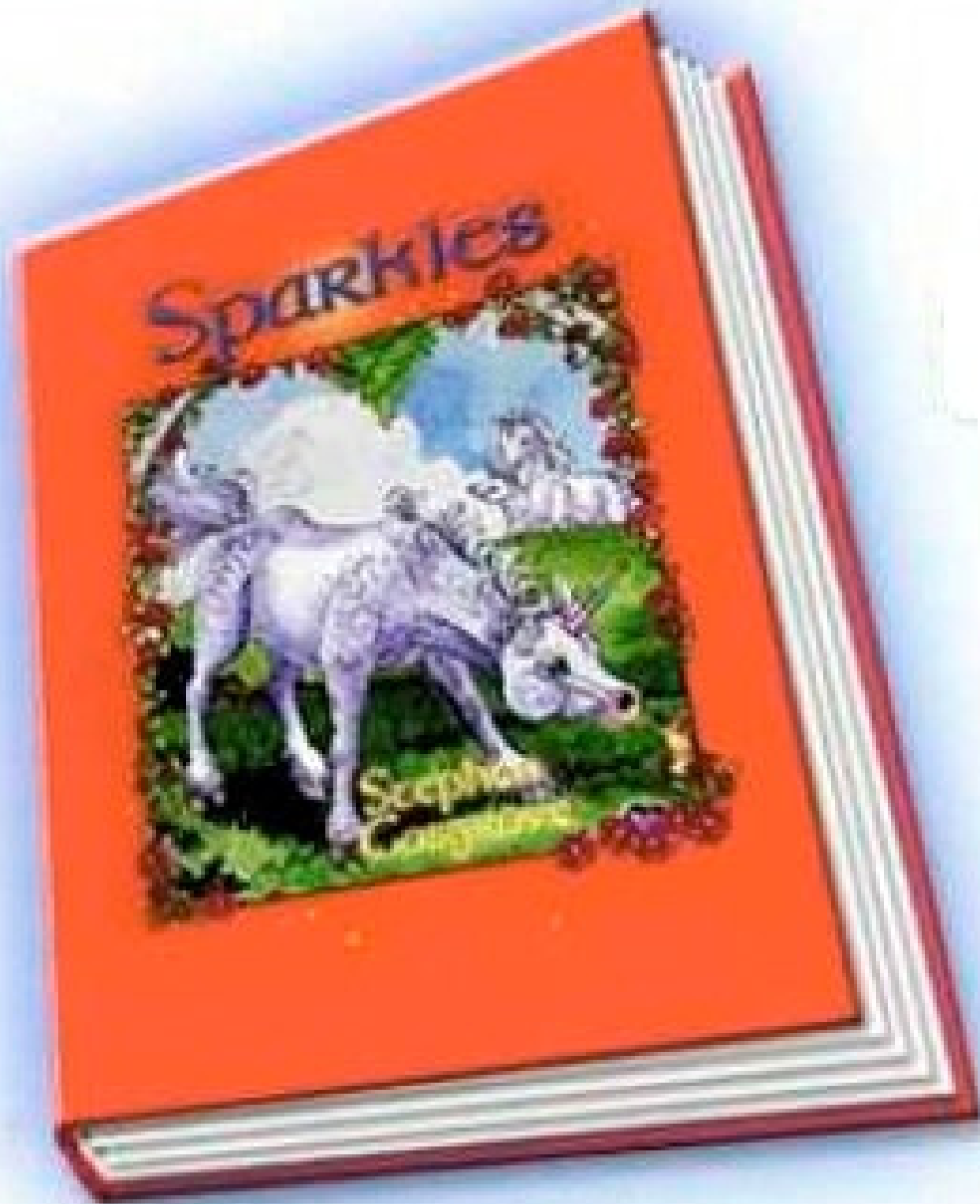
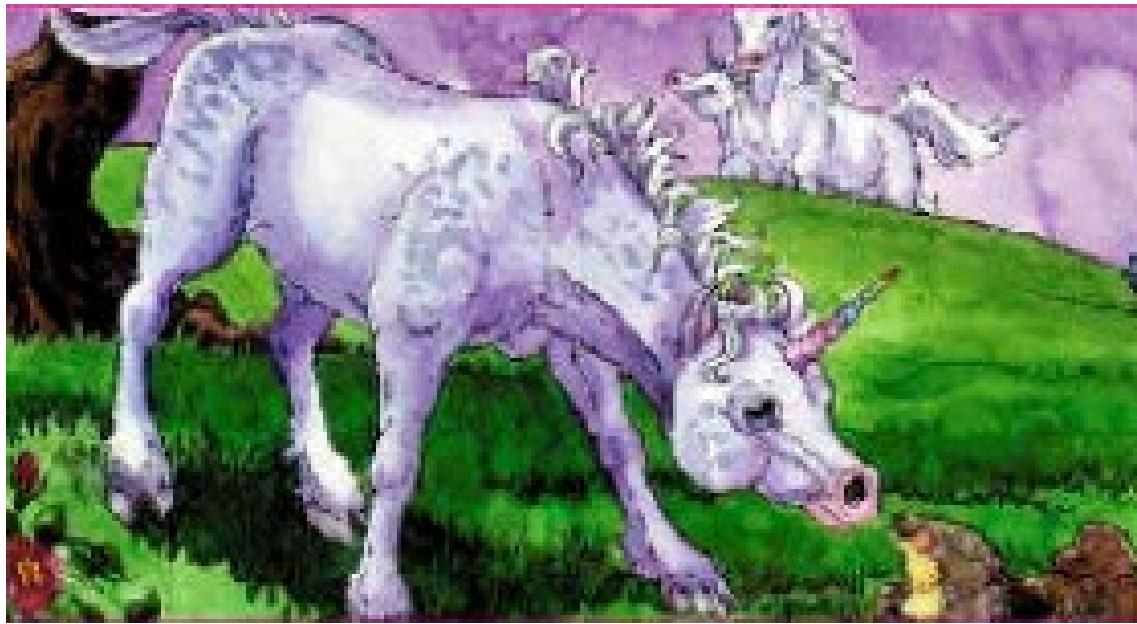

ספריקה

סטפן גוסגרווה

bookpop.com

מיוחדים בין היצורים הקסומים בארץ טולדרול היו הברדנים, סוסונים קטנים בעלי קרן אחת על מצחם, הקרנות נצצו באור נפלא. בימי שמש וגשם הם רצו על רגליהם הקטנות דרך שבילי יערות ומרעים הרריים. הברדנים היו היצורים החופשיים ביותר מכל אלה שהתרוצצו בהרי טולדרול. הם כולם חיו כאן. הם כולם שיחקו כאן. ארץ טולדרול הייתה ביתם.

הנה הקסם! כי אנחנו בארץ טולדרול, ובארץ זו חיים יצורים דמויי פיות, מסוגים שונים. ביניהם טרולים, המחפשים את אבני-הלב. אבני-הלב הן חשובות, כי כשאתה מחזיק אחת ומביע משאלה, חלומך המיוחד מתגשם.

כשתחזיק אבן-לב, מספיק שתגיד **"טווינקל-טינקל, בומפי-דומפי, יש לי משאלה שתתגשם הלילה"** ומיד המשאלה תתגשם. כי זהו הקסם בארץ טולדרול ובאבני-לב הפזורים בה. הנה כוחות הקסמים באבני-הלב ובלבבות של טרולים המחזיקים אותן.

הטרולים היו גאים מאוד במעשיהם. הם היו גאים בגינות המסודרות שלהם. הם גידלו שם גזר וחסה, עשירה במינרלים של האדמה. הם נטעו שורות על גבי שורות של עצי פרי, שהניבו תפוחים מתוקים, אגסים ושזיפים. ליד המטעים הם נטעו גפנים מיוחדים, קוצנים אבל מתוקים. הכל היה בשפע והכל היה טוב במשקי הטרולים בארץ טולדרול.

אבל הם לא היו היחידים בארץ טולדרול, כי חיו כאן גם הטרולים. והטרולים האמינו כי הארץ שייכת רק להם. הם רצו שהארץ תשמש אותם בדיוק כפי שהם רוצים. במשך הזמן הם בנו בתים כפריים ומבני משק שונים. שבילי טבע, שפעם היו חופשיים לכל, גודרו פתאום וחומות אבן נבנו על גדות הנחלים.

ספרקי, ברדן יפה במיוחד, היה לא פחות רעב מאחרים. יום אחד בחיפוש אחרי מזון מצא את עצמו בקצה משק של טרולים. התגובה הראשונה שלו הייתה לברוח חזרה ליער, אך כשהריח את הענבים הריחניים של טרולים, הרעב שלו גדל. הוא התחיל לכרסם מהענבים המיוחדים, אכל אחד, שניים ואחר כך אכל הרבה. הוא טעם גם מפירות אחרים וגם מהירקות. אכל את הגזרים שנקשו בין שיניו, אכל תירס מתוק על הקלח. הכל היה טעים. הכל היה נהדר. עם בטן מלאה הוא חזר לעדר הברדנים וסיפר להם על גן העדן של מזון שמצא בקצה היער.

אבל אז נוצרו בעיות, בעיות קשות באמת. כי כדי לייצר יותר פרי וירקות הטרולים היו צריכים לפנות מרעים ויערות. הם חרשו את שדות התלתן המתוק וחיטת הבר. הם כרתו עצים ביער השמשות. הם הרסו את הכל שהיה בר וחופשי, ומנעו מזון מחיות שביערות. אחו אחרי אחו הפך לשטח מעובד. המזון הבר של המרעים היה המזון העיקרי של הברדנים בעלי הקרן. וכשהצטמצמו מקורות המזון שלהם, הם עלו להרים, שם המזון היה עדיין בשפע. אך במשך הזמן גם השטחים ההרריים הפכו לשטח מעובד. נשאר רק מעט אוכל או לפעמים לא נשאר אוכל בכלל.

"הם חייבים להפסיק" אמר טרוסר האב.
"אין להם זכות" מלמלה טריסקה האם.
נוי לא אמרה מילה. היא רק הביטה והתפלאה.
למחרת הטרולים בנו גדר. הם כרתו עוד עצים מיער השמשות
ומהם עשו גדר גבוהה סביב השטחים שלהם, רק עם שערים
אחדים פה ושם. הם בנו גדר חזקה ובנו אותה היטב.
עכשיו המשק שלהם לא יסבול יותר מהברדנים.
כשהוריה עבדו, נוי רק הסתכלה.
לא רחוק משם, בצלו של עץ רחב הנוף, הסתכל גם ספרקי,
והתפלא מה קורה.

מהר מאוד כל העדר של ספרקי חזר למשק הטרולים. הם אכלו
לשובע. אמנם כל אחד מהם אכל רק קצת, אבל ביחד הם אכלו
הרבה. שבעים הם רקדו בשדות. הקרניים שלהם נצצו בצבעים
יפים. הפרסות שלהם בעטו באוויר מרוב נחת.
אך ענני זעם התחילו להתאסף מעל ראשיהם.
משפחת טרולים עמדה על מרפסת הבית, בידיים המצללות מעל
עיניים, כדי לראות טוב יותר את הברדנים בשדה,
אלה היו טריסקה, בעלה טרוסר ובתם נוי. הם כעסו מאוד כי היה
זה המשק שלהם והברדנים אכלו את כל הפירות והירקות
שלהם.

טריסקה וטרוסר כעסו מאוד וניסו להפעיל את אבני הלב שלהם כדי שהברדנים יסתלקו. אך אבני לב לא יכולות להזיק ליצורים חיים, כך שכלום לא קרה.

מרוב יאוש טרוסר חטף חבל שתלוי היה ליד דלת הבית. הוא עשה לולאה גדולה והתחיל להניף אותה מול הברדנים. החבל התעופף מעל ראשיהם של הברדנים שבגן ונכרך סביב צווארו של ספרקי.

טרוסר קרא בשמחה "תפסתי אחד!"

אך זה היה הכל שיכול היה לומר. כי ספרקי, שהרגיש את החבל על צווארו, נבהל והתחיל לדהור חזרה ליער. טרוסר, שברוב טיפשותו המשיך להחזיק בחבל, הטלטל אחרי הברדן הבורח דרך הגן.

ספרקי קפץ בזריזות מעל הגדר אך טרוסר לא יכול היה לעשות זאת. הוא הכה בגדר, הפיל אותה, נפל מבולבל על הארץ ורק מלמל "תפסתי.. תפסתי.."

"אני חושבת שלא" אמרה לעצמה נוי.

למחרת, כשהגיע זמן האוכל, הברדנים חזרו למשק הטרולים. אך שם חיכתה להם הגדר החדשה. הם התרוצצו סביב, מרוגשים ופוחדים שהרעב יתקוף אותם שוב.

ספרקי רץ סביב הגדר וחיפש מקום כניסה. כשלא מצא חזר ליער. שם הסתובב ובדהירה מטורפת רץ שוב אל הגדר.

נוי שראתה אותו עצרה את נשימתה. היא הייתה בטוחה שהברדן הקטן יפול על הגדר. אך כמו בקסם הברדן קפץ ולשמחתה של נוי התרומם באוויר כאילו היו לו כנפיים.

אחריו מיד גם יתר הברדנים התחילו לקפוץ והאוויר כאילו התמלא בפרפרים בני קרן, העוברים מעל הגדר.

היא התיישבה בזהירות, כדי לא להבהיל אותו, והביטה בעיניו.
היא חיכתה וגם הברדן חיכה. שניהם המתינו כך זמן מה
בשתיקה.

בסוף נוי אמרה ברוך "שמי נוי ואני טרול. אתם גנבתם ירקות
מהגן שלנו. אם לא תפסיקו, אבא שלי יתפוס אתכם ואתם
עלולים להיפגע."

היה רגע שקט ואז הברדן ענה "שמי ספרקי ואנו לא גונבים. אנו
רק לוקחים חזרה מה שאתם לקחתם מאתנו. לפני שבאתם לכאן
הכל היה חופשי והיה לנו מספיק מזון. אתם לקחתם אדמות.
אתם לקחתם אוכל שלנו. אנחנו רק לוקחים חלק ממה שלקחו
לנו."

לנוי לא היה כל מענה. היא ידעה שהברדן צודק. אך איך הם
יוכלו לחיות כאן אלה בצד אלה?

טריסקה רצה לבעלה ששכב ליד הגדר המופלת. היא עזרה לו
לקום, אך הוא קילל ואיים "אני עוד אתפוס אותם. אכין מלכודת
ונראה עוד מי יגרור את מי" צעק בכעס.
"אבא" אמרה נוי "תנו לי ללכת ולמצוא את הברדנים. אומר להם
שלא יתקרבו יותר. הם בוודאי לא התכוונו להזיק."
אחרי שההורים הסכימו, נוי עברה את הגדר ההרוסה ויצאה
ליער, הבית המתקווץ של הברדנים.
היא עברה את היער אך לא הצליחה למצוא זכר מהברדנים. היא
הלכה אנה ואנה אך הם לא הופיעו. עייפה כרעה ברך ליד בריכת
מים כדי לשתות. ואז ראתה במים בבואה של ברדן מאחוריה.

וכך בארץ טולדרול הטרולים התחילו לעזור לברדנים, והברדנים עזרו לטרולים.

טריסקה וטרוסר בנו סככות קטנות שבהן הברדנים היו מוגנים מסערות ורוחות. הברדנים עזרו לטרולים לחרוש ולעבד אדמה, וחשבו שזה דווקא נעים למשוך קרונות עם ירקות למחסנים. ובלילה, כשהירח היה מלא ובהיר, הברדנים רקדו ומשפחת הטרולים ישבה במרפסת. "רקדו, ברדנים, רקדו. הפרסות שלכם מזמרות כמו פעמונים. רקדו. רקדו." ועכשיו כל הטרולים מאחלים באבני הלבבות שלהם, שגם המשאלות שלכם תתמלאנה.

היא חשבה הרבה זמן. גם ספרקי חשב. הם חשבו ביחד. ויחד מצאו תשובה.

הם יעשו את הכל ביחד. ביחד ידאגו ליבולים, ביחד יטפלו באדמה. כשעדר הברדנים מביטים אחריהם הלכו ספרקי ונוי לספר לטריסקה וטרוסר. הטרולים תחילה לא רצו להאמין, כפי שקורה לגדולים כשילד פותר איזו בעיה שלהם. אך בסוף החליטו שספרקי ונוי צודקים.